

m, kris patalaina gieves a
 pilvinio kystymu plaukima
 Pilvo katarai esant, suerzini
 mas paeina nuo klaidingos di
 tydys, alkoholizm ir szalczi
 Gydymas yra lengvas. Virsz
 kinimo organai privalo but is
 valyti Trinerio Amerikoniz
 ku Kartaus Vyno Eliksiru ir
 tada reik duoti jiems atleisti
 Sias vaistas suteiks nauja jega
 organams, taip kad ir kelias
 dienas jie bet atgaus savo ve
 luma. Netik zitytoji ligos, bet i
 kiekvienoj kitaj pilvo mialid
 koj, kiekvienoj indispozicij
 ir nustojus apetito ezitas vais
 zas greitai pasgelbs. Aptieko
 se. Jos. Triner, 1838 - 1839 S
 Ashland ave, Chicago, Ill.

Pons Szvedas ant medžioklės nuejo,
Per visą dieną ejo, nieko nesusant negalejo,
Bet paszove šavo du draugu
Kada tieje ejo keliu.
— Kur draugai?

Senelis.

Iskilmingos musu šventės yra tai kasmet grynancijos epokos namines istorijos musu švėtinimui tada ir atsilankymai giminių tolymu prieteliu ir su sėdū, laike kurio suvienyti in viena bureli miliciniu ir myliu ypatu isreiskia savo širdingus jausmus pasiluosavimus nuo darbo ir kas dieniniu užsiemimo atsidavimas atsilieui arba pritinkantiem kiekvieno amžiu pasilinksminimam linkmybe tikra ir prieteliskak apimanti tada visus name susirinkusius paprastai drauge su bureliu mažu vaikeliu, kurie kaip mažos rinkutės sujungia didesni retezai šeiminiškos rato o visa ta laime ir luosybe apvilka rubu religizisku apeigu, viskas tas giliai intriguja in širdi ir neisidildomos palieka atmintyje ženklus.

O ka sakyt, kada kaip tai tankiausiai buna jungiasi draug atnaujinimai ypatingu atsitikimu gyvenimo musu? Vestuves veselijos suziedojimai persikraustymai, arba net ir pirma pažintis, ir pirmutiniai meiles jausmai jaunu širdziu su jungtu potam arba persikurti ant visados bet negalinciu už mirsti valandos kuroje datyre pirmutinio saldaus susijudinimo?

Mes vienok jau užmirstam apie toki buda apskaitymo laiko. Viska paženklintam tiesom datom; bet begis gyvenimo tevu ir prosienu musu sulieto evarbiausiose punktuose su religija turejo savijska toki patirjarchalizka ir dorizska. Jokia vetra gyvenimo ne galejo nustumt jo nuo teisingo kelio, teip kaip smarkiausia viesula negali nutraukti augules, kuri norints silpna bet druzcia insikabinus savo szakelem in uola!

Kiek tai kartu atsisedes po iskerejusia gruzia arba po krumu ant nuvelyto akmens, senelis mano pasakojio istorija savo ramaus gyvenimo skaitydamas atsitikimus pagal baznytines szventes?

— Velionis mano gimdytojas, o tavo prosenis, Dieve duok jam dangi pasakojio jisi numire žiloj senatvej ant Rancavos. Gal užtai Dievas paskyre jam ta diena kad kasdien dievobaimingai kalbedavo ražanciu szventa. Motinos savo ne pamenu; numire, kada dar asz buvau maziulelis. In du metu po smert tevo, kada mano moczekla užsimanijus isz naujo isztekoti, isziskrauste nuo manes su savo turtu pasi-pazinau per Sekmines, kaip szendien pamenu namuose po pastalio Smolensko su pirmatine mano paczia, kuri teip gi iliesi ramybe, o tada pana Bogumila, seserunaite gspadarias. Palenkiau prie jos savo szirdi ir teip netiketai viskas laimingai klojosi kad laiminant Dievui ir tevam in trumpa laika tapom suziedoti. Tevas jos o busiantis mano vnuoz vis, didelis sensatas ir lotyninkas, iszsyk mane pamego. "Est facies testis, gualis intrusece estis" — isz viezo tavos pazysta, kad esi geras — kalbedavo jisi. Pastalis iszko-

le dideli bankieta bet vestuves atidejo in rudeni ant "Szvento Mikolo dienos varduviu pono pakauszio. Ant greitesnio termino nesutiko norint labai to mieldziau. "Nemo sapiens visi patiems" (tikrai kantrus yra iszmingingu), ponas žente! — kalbejo jisi in pridurdavo: "Lankik mane sveteli, Kada rugiai kloneleji". Turtelis mano bajoriskas neiszaikys be rudenes pagalbos didelio vestuviu susirinkimo; o ir tamista, ponas žente, geresnio iszviri alaus isz savu mieziu negu isz paskolintu. Tada turejau norom ne norom pristoti.

Potam visokios žmoniu zarnos ir pliauskynes, apie kuriuos gaila ir mineti: ir kuriem pagal žodzius Vieszpates atleisk mums musu kaltes kaip ir mes atleidiem saviems kaltiemis, seniai atleidau ir už mirstau per trauke musu vestu ves net po Triju Karaliu nes ant Kaledu Baznycia Szventa vestuves uždraudzia. Tada mano vnuozvis sake:

"Praedestinata neminem fal lurt"

(Kas atsisdes, tas nepabegs) Taigi ir nepabego: laimingai apsiavedem. Kunigas preoras karmelitu Glembacko, atgiedo jes kaleda "Exultemus et laetemur" (linksmykimes ir džiaugkimes) eme užtemta savo prietos progos prakalbos tuos pacius žodzius; ir priligindamas potam žvaigzde, kuri tris karalus in Betleem atvede su mano laimes žvaigzde kuri mane in namus pono pastalio užvede praneszavo mums isz to kogeriause laime ir pasivedima. Po tam palaimino mus: o norint tas pianaszuotas pasivedimas niekad mums ne iszspilde bet ant vestuviu linksminomes, džiaugemes czionai persikrauste ir acziu Dievui linkiminomes ir po tam per trisedzims metu vienybeje ir sutikime gyvenant stone moterystes. Motina tavo vienatinis kudikis musu, gime viljoj Apreiskimo Panos Marijos, tai ir davem jai varda, koki sau atnesze Marijos pavesdami ja ypatingai pagal Motinos Dievo?

Nemeli paskui atminimai apniauke kakta senelio. Mirtis numiletos pacios kurios tuom labiau galejosi, kad ir pats in kelis metus po jos mirimui pasirges "atnaujinti vestuves", dataike ant griezes kuri jam keliolika metu amziaus užnuodino, o apie kuria gerai pamineti ne galedamas, o blogai ne noredamas, ne užlaike joki datu atmintyje. Ne mina vojo teipgi priez mane skaudziausio savo ypo tai yra netekimo savo vienatinės dukters: nes žinojo kad mano kudikiszkio szirdelej, prisiriszusioj prie motinos sukelto dilede gailesti ir pamatytu graudzias aszaras ant veido ant kurio pasakodamas mego džiaugema ir liuksma už emima matyti.

Tai patylejes kiek gilai du savo mano senelis, lingavo galva ir baige: — Oj! teip tai buvo mano vaikeli teip! teip! — O lukteresjes kiek pridurdavo Gal neužligo prideseituma prie rejestro mano gyvenimo, tai yra paskutine data: "Dievas mato laikas bega, Mirtis veja, amžinastis la-

— Ka daryt? Asztuonesdeszimta tuojau baigsiu. "Buk valia Tavo Vieszpate!" O Dieve mano! duok man priez Tavo Didybe susivienyti su tais su kuriais ant szitos aszaru pakal nes duszia ir szirdzia buvau suvienytas!!! Czia pakeldavo akis ir rankas in dangu gerasis senelis kurio apraszes gyvenima (žiurek "Namelis mano senelio") dabar noriu aprasztyi laiminga ramia ir krikszcziomiszka mirti.

Ilgas skambėjimas varpu ne tolimos parfijines baznyezios iszisklaidymas graziam vakariškam vakare po miela ir ap-linkine nameli mano senelio, pr-iszke ant rytojau szvente, Dievo kuno (Devintiniu) Slip nus nekurio laiko, senelis prie pagalbos lazdos ir tarno iszvilko ta diena po kryziu ir tenai sededamas sznabdziojo savo maldeles: asz neseniai kudi kis o dabar studentas mokslaine, sedejau szale jojo ir laukiau kol ne prades litanija, pa prastai užbaigenczia jo poteriui.

Kad antbalsiai netiketo skambėjimu atsiliepe ausies jojo.... Pertrauke poterius, ir instinktyviszkai pakela ranka perezignoti — sulaikje ja potam ant kaktos. Asz nusi-stebejes žingeidziai atkreipiau akis savo ant jojo.

Po valandelei pabaige žegnotis mano senelis, ir tare isz valios ir ramiai: "Rytoj teip uezskambys už mane!!!"

Kaip tai? mylimas seneli! — tariau labai susijudines; — senelis laikaisi szia-dien geriau tai ir sveikata sugryz!

— Mano vaikeli, mano am-zijs jau niekas žmogui ne gryzta, kas perejo! rytoj mirstu!

— Ir pakeldamas balasa pridure: — Dievas man ta apre-izeiske!!!

— Kada? — paklausiau žingeidziai ir szvelnei!

— Szitoj valandelei, mano mylimas anuke.

— Asz nieko nemacziau, seneli! — nes mielijau, kad tai buvo stebuklingas apreiskimas apie kokius man tankiai pasakodavo.

— Nesupranti, mano vaikeli! kas asz esu? menkas lipi nys molio; ar asz esu vertas kad del manes Dievas stebukla rodytu? Ne, mano kudiki! Bet vos pradejau maldele del isz-praszimo laimingos smerties kad varpai suskambejo, ir drauge man misli perbego per galva, kad tas yra zenklus laimingos ir "greitos pasekmes maldu mano! O, jaigu dar laike tokios dideles szventes, ka p rytoj; Dievas paszauktu mane priez vieza savo pripazycia tame ipatingai ant manes mila-szirdyste Jojo. Sukalbekim, mano vaikeli, drauge maldele ant mano intencijos tavo nekaltos, o mano nužemintos, dragia sujungtos maldos, kad iszpraszyis laiminga del ma nes paskutinia valanda!

Nezinojau dar asz tada, nes to niekad nebuvo datyres, kad gyvenime žmogaus ateitai ko perlekianczios pranasizskos misly, kurias galima butu pavadinoti szvyteilejimu persi-vercziancio lapo knygoje mu-sulemimo. Instinkto prijauti-mas? ar apreiskymas? — kaip jas nepavadinisim, vis jos žino-mus yra kožnam: nesakas ju valandos siubavimu, baimes, vilties o net ir valandos visizskos ramybes duszios, ne ispa-ziuo laimingsas, kuris ta lupa teip pakelta, galejo su laikyti! kuris norint perlektent ta per-segerjima sugauti ir in atminti insideti galejo! Bet ne! lupa lamino akimirksnėje pervers-czia: mielis pranasizytes blyk-stelia kaip zaibas, ir nyksta kaip zaibas!!! o gryzta, atsimi-nimu tada, kada dekretas jau iszspildo.

Baigeme maldas, kada priei artino prie mus ponas Jokubas. Žmogus tas prigulejo prie skaitlingos tada, o szedien jau visuai iszgesusios brolijos rezidentu ir dvaruko tankiai isz-barstyto po szali; kuriu kaipo ineinanciu in sudejima nevies-no bajorizskos szeimynos ir nevieno paveikelo tuomaiki-niu naminiu, pirmiau abelnas ir visai brolijai tinkancias ypabybes priminsiu, kol ne duosiu pažinti vieno isz ju, po-no Jokubo, draugo paskutiniu metu gyvenimo mano senelio.

(Tolau bus).

Terp Rochesterio Lietuviu Randasi neiszmaneliu, Insimileja in palokes, O ir keles ajriszluokes. Kaip svaiguli gauna, Tai ir tuo apsiporauna, Tada toke boba ant vyro plusta,

Del bereikalo szirsta, Du toki lietuvizski mandralei, B dai dydeli patrijotai, Isz dydeliu miestu, kaip rodos, Neturedami bedos, Su ajriszems apspacziavo, Tai tau! ka norejo tai gavo. Szendien vaitoja, Nevalinkais pastoja, Lietuvaicziu ne norejo. Ne in jaisnes ne žiurejo. O gana mergynos davados, Ir doros.

Isz ajriszses gera pati ne bus, Kožnas su tokia paczia varge bus.

O jagu man ne tykite, Tai tokiu vyru paklauskyte, Kožnas pasakys, kad nelai mingas, Su ajriszse gyvenimas.

Belville yra viena grinceze, Tai kas tik ateja in eze, Turi duoti doleri in kvoteri, O jago ne turi,

Turi ejti "za dveri!" Tai vis iszmislas dukreliu, Pamokintos nuo teveliu, Ba kas nori ant dukreliu pa-ziureti,

Tai ne dyvai, Vaikie žinai, Ant sorkiu ir turi užmoket, Jagu geidi bežilzonka pare-get.

Dvi mergynos lietuvius ant juok laike, Guma eda, žandus kraipo, Tik ant strito teip daro, Savo mandruma varo.

Grincioje susivelusios, Maklakotas ir nesiprausiusios Tai maitele anglikes, Iszrodo kaip dziovytos silkes Vianas bet apsiriko, Isztekejo už vyro plike, Dabar tik viena Ogdane liko, Kol ir ta negaus plikio.

Isz krajaus pati in Sentluji pribuvo, Bet ne bage szlektai pakliuvo, Vyras kas dien jaja smaigia, Jog vos gyvasties neužbaigia.

Visokeis žodzeis ant jos plusta, Kaip padukias ant jos rusta, Mat, pats ne dorai pasieli, Tai dabar ant moteries plu-dosi.

O kad žmonele butu žinojus, Butu isz krajaus ne važiavus, Ba su tokiu latru gyventi, Tai veluk kraujui varga vargti.

Oj vyruti laruma padare, Kaip ciela gauja in lakupa uždare, Ant ryt po 15 dol. užmokejo, Per ciela nakti iszsedejo.

Tai bent svodba buvo, Daugelis apkult gavo, O tas atsitiko mieste dumi-niam,

Ne iszejs isz galvos ne vienam. Lietuviai, tai ne zuikuzei, Ane joki kralikuzei,

Ir priez valdze kaip kada pasietato, Norints ir revolverius atstato.

Baltimore randasi mergyna, Tai su tokia jau gana, Tankei bile kutvala, Ant kitu su liezuviu mala.

Ant doriausios iszmisloje, Kaip keturkoje loje, Kada nuvažiuoje in fabrika Toji niekezas rakalka.

Ka jiejie ten dirba, ne žinia, Mat to ne sako, nevala. Lietuvizskai užmirszo kalbet, Ne nori ne tos kalbos girdet,

Tiktai makaloje Ruskai, Arba slavokizskai, O ne moka anglizskai,

Del muso vaiku.

Kodel rudeni lapai nuo medziu krinta.

Rudeniop medziu lapai pradeda geltonuoti ir kristi. Kodel tai?

Daugelis mano, jog lapai del szalczio vysta ir krinta. Bet isztikruju ne visai taip yra. Oras dar sziltas, ir medziai dar szalczio ne mato.

Jei sveikas isz lengvo palytes pageltonavusi lupa, kuris ant medzio dar laikosi, tai jis tuojau pats atsiekirs ir nukris.

Gerai insižurekite in nukritusiojo lapo koteli: jis visai lygus ir sausas; ne matyti, kad jis butu nutrauktas. Tas apseireizskimas tai mums sako, kad lapai ne del vejo ir szalczio krinta: pats medis nuo savos lapus at-kiria.

Kaip jis ta darba atlieka? Rudeni skersai lapo kotelio pasidaro laibutis, taip vadina-masai atsisikirantis rumbelis, ir lapai, eziek tiek pajudinti, pats nukrinta. Medis rengiasi ziema sutikti ir iszanksto ru-pinasi lapu nustoti.

Bet kam to medziui reikia? Dideliuose szalcziuose medis ne gali taip gyventi, kaip va-sara gyvena: isz suszalusios žemes szaknis syvu nebeužiul-pia, syvu medis augstyn ne-beisuntineja ir t. t.

Tokiuo budu medis lyg už-migo. Ir lapai tada jam ne-tereikalingi ir, jei patis ne-nukristu, tai vis tiek ziema del szalczio žutu.

Lapai gerokai dar priez sniega pradeda kristi, ir ne-veltui. Jei lapai ligi sniego pasilikto, tai sniegas ne tik szakeles, bet ir didziausias szakas nulaustu. O kai lapu-nera, tai ant medzio sniego ne daug užsiriti, ir medziui pa-vojaus nera.

Už-zalus žemei, szaknis ne-beižiulpia vandens. O lapai kaip tik medzio vandeni isz-garuoja. Jei tasai iszgaravi-mas ir ziema testusi, tai me-dziai nudziuntu.

Sziltose szalyse, kur vietoj muen ziemos dideles kaitros užstoja, medziai taipogi nu-meta lapus ir tuo iszveigia nudziuvimo.

Kas met medis daug lapu prisiaugina; juose daug syvu esti. Sveikas gali manai, kad tai vis žusta? Ne. Toli gražu ne taip.

Priez pradendant lapams kristi, visi lapu syvai atgal in szakas, kamiena ir szaknis grizta ir pasilieka kitiems me-tams. Lapai tuojau pradeda geltonuoti.

Kaip yra žinoma, lapai to-del žali, kad juose yra ch'oro-filo, kuri vasara szviesa nuo-lait mainta, bet jo, acziu tam, kad medis auga, vel atsiranda.

Rudeni, kada maziau szilimos esti, chlorofilas nebesigamina. Kai jis isz lapu isznyksta, gel-toni dažai, kurie visa laika drauge su chlorofilu buvo, bet tik ju tada nesimete, da-bar pasirodo, ir lapas lieka geltonas. Bet dabar lapai me-dziui ne bereikalingi, ir jis juos numeta.

Toje vietoje, kur buvo la-pai, da rudeni pumpurai už-simezga. Atplezskite toki pum-purą ir pamatysite ten mažu-ciu lapucziu, isz virszaus pumpurai turi s'ora zievele.

Turedami toki szia drabuži, lapeliai puikiai žiemuoja.

Medzio szakos ir kamienas taipogi turi stora žieve, to-del to medzio dalis ir-gi szal-cziu ne bijo.

Todel rudeni medziai visoki priemoniu griebiasi, kad tik ziema ne prazuvus; numeta lepius lapelius, kurie szal-cziu bijo, o kitoms dalims szil-tus drabuzius užvelka. Taip apsigyne, jie pavasario laukia Pavasari-gi kaitri saulute vel susilidsy ora ir žeme ir atgai-vis medzius.

Antanukas.

Antanukas visuomet buvo atkaklus vaikas. Visuomet jis atnglavosi iszplydyti savo tuszczius pageidavimus.

Viena karta tevas iszsvede jin in soda pasivaikaczioiti. Antanukas, pamates ant obe-

50,000 KNYGU DYKAI DIEL VYRU.

Kuponas dykai gautos knygos. Siusk ji šendena.

DR. JOS. LISTER & CO. L. 302, 22 FIFTH AVE., CHICAGO.

Godotini: Aš esu užinteresuotas juos pasiliminti dykai slusnotis knygos ir noreciau, jog jas isiatumet man vieng is tuu knygu.

Vardas ir pavardė: Adresas: Stejtas:

JAUNI VYRAI SENI VYRAI VIDURAMŽINI VYRAI

Vyrai kurie žada apsivesti — vyrai ligoti — vyrai kurie budam neprotingi dasileida perviršum — vyrai nusilpnai, nerviški, smakinti ir kurie sulaukie amlio, ketrum negale pytiui naudoti pirmuma gamtos — visi tie vyrai tur pareikalauti viona is tue knygu.

Ta knyga pasakis kaip vyrai sunaikin savo sveikata, kaip jie igana ligas ir kodel jie netur apsivesti budame tame pademe.

Ta knyga teipgi pasakis suprantamoje kalboje kaip vyrai kurie tur užnuodijima krauju, arba syfil, Triperi, arba gonorrhoea, Nušilpnelma, Abol-na pragaisti špeku, Pragaisti gyvybes sky-timo, Naktinis nutogimius, Rheuma-tizmo, Organiskas ligas, Pylyva, Kepenu, Pules ir inkstu ligas, gali but galutinai isgydyti savo nuomuse, priva — ai ir slapta, su ma-zais kadais.

Tokiantalini vyru atgava savo tobulą sveikata, spilas ir stipruma per pacia tuu knygu. Ji tra krautuvi il-nios ir tapliau šiam tykru slaptibes, kurios vyrai turi žinti. Netrotuot save pliangu mokledant už prasto, bevercia, valstus iki kokiak neperskalisti dity horyj Ji pasakis kodel jis kentiti ir kaip eale galutinai isgy-dyti. Atsiminti, jog ta knyga yra duodama VYRAI DYKAI. Męs uolomkam ir pacia. Hraikl atisele savo varda, pa-wardo ir adresą ant šio kupona ir isiatuk ji mums šendena.

Kuponas dykai gautos knygos. Siusk ji šendena.

DR. JOS. LISTER & CO. L. 302, 22 FIFTH AVE., CHICAGO.

Godotini: Aš esu užinteretuotas juos pasiliminti dykai slusnotis knygos ir noreciau, jog jas isiatumet man vieng is tuu knygu.

Vardas ir pavardė: Adresas: Stejtas:

les obuoliu, pradejo praszyti tevo, kad paskintu jam ju.

Bet tas norejo Antanuka intinkinti, kad dar obuoliai vi-sai neiszuoke, kad ju dar val-gyti ne galima. Bet Antanu-kas pradejo verksti.

Tada jam tevas nuskyne vie-na obuoli ir padave. Bet kaip Antanukas nusimine, kada atkado dautis in neisznokus vaisi.

Obuoliai.

Tamosius užjo pas Motie- lon, kad kartu nuejus mokyk-lon.

Tuo kart grincioj nieko ne-buvo. Apsidaires Tamosius pamate pintinėj dailiu obuoliu. Jau buvo bemanas stver-ti kelis, bet lukteresjes prabilo pats sau:

— Manes tiesa, czia niekas ne mato, bet... Dievas ma-to. Nuo jo neiszsilepsiu.

Vaikas jau buvo beinas at-gal.

Visa tai girdejo senukas kuris virtuvej pipke kureno Priisartines prie vaiko jis pa-sake.

— Asz žinau, jog tu dar geras — Dievo bijaisi. Todel imk sziu obuoliu kiek tik tel-pa in kiszenius. Atmink ant Dievo!

Kiskkelis.

Ruduo. Laukai baigiami valgyti. Sodziaus žmonelei kasa bulves, sznekuciuoja, kartais užtraukia dainele.

Palei viena vezima kurenas ugnele, o linksmtis Jonukas begioja po dirva rankiodamas sziaudelius bei zagarelius ir metu ugnin.

Rutinis bebegodamas pa-kele kiskzi, suskalijo ir leido-si vyties. Kiti szunes, pastebe-jo kiskzi, szoko begti vargaziu už akiu. Isz visu pusiu pasi-girdo rekamai: "tulia kiskzi, tulia kiskzi, szunes kiskzi ve-ja!" Jonukas tyliai žiurejo.

Kiskkelis bega, vinginojas ir masto apie savo szeimyna, kad jo laiminga pati su ma-zyciais vaikeliais ramiai gu li atzaloze nezinodama, kad jis varge.

Visi žmones suziuro ir lau-kia tos valandos, kada szunes kiskzeli sugriebs, bet szis sus-kubo insprukti miezkan.

Jonukas labai mylejo krali-kus ir žinojo, jog jie paeina isz kiskziu eles, kaip pasako jo jam tevelis ir gerejoji kiz-kelio vikrumu.

Todel rudeni medziai visoki priemoniu griebiasi, kad tik ziema ne prazuvus; numeta lepius lapelius, kurie szal-cziu bijo, o kitoms dalims szil-tus drabuzius užvelka. Taip apsigyne, jie pavasario laukia Pavasari-gi kaitri saulute vel susilidsy ora ir žeme ir atgai-vis medzius.

Antanukas.

Antanukas visuomet buvo atkaklus vaikas. Visuomet jis atnglavosi iszplydyti savo tuszczius pageidavimus.

Viena karta tevas iszsvede jin in soda pasivaikaczioiti. Antanukas, pamates ant obe-

Antanukas.

Antanukas visuomet buvo atkaklus vaikas. Visuomet jis atnglavosi iszplydyti savo tuszczius pageidavimus.

Viena karta tevas iszsvede jin in soda pasivaikaczioiti. Antanukas, pamates ant obe-

Antanukas.

Antanukas visuomet buvo atkaklus vaikas. Visuomet jis atnglavosi iszplydyti savo tuszczius pageidavimus.

Viena karta tevas iszsvede jin in soda pasivaikaczioiti. Antanukas, pamates ant obe-

Antanukas.

